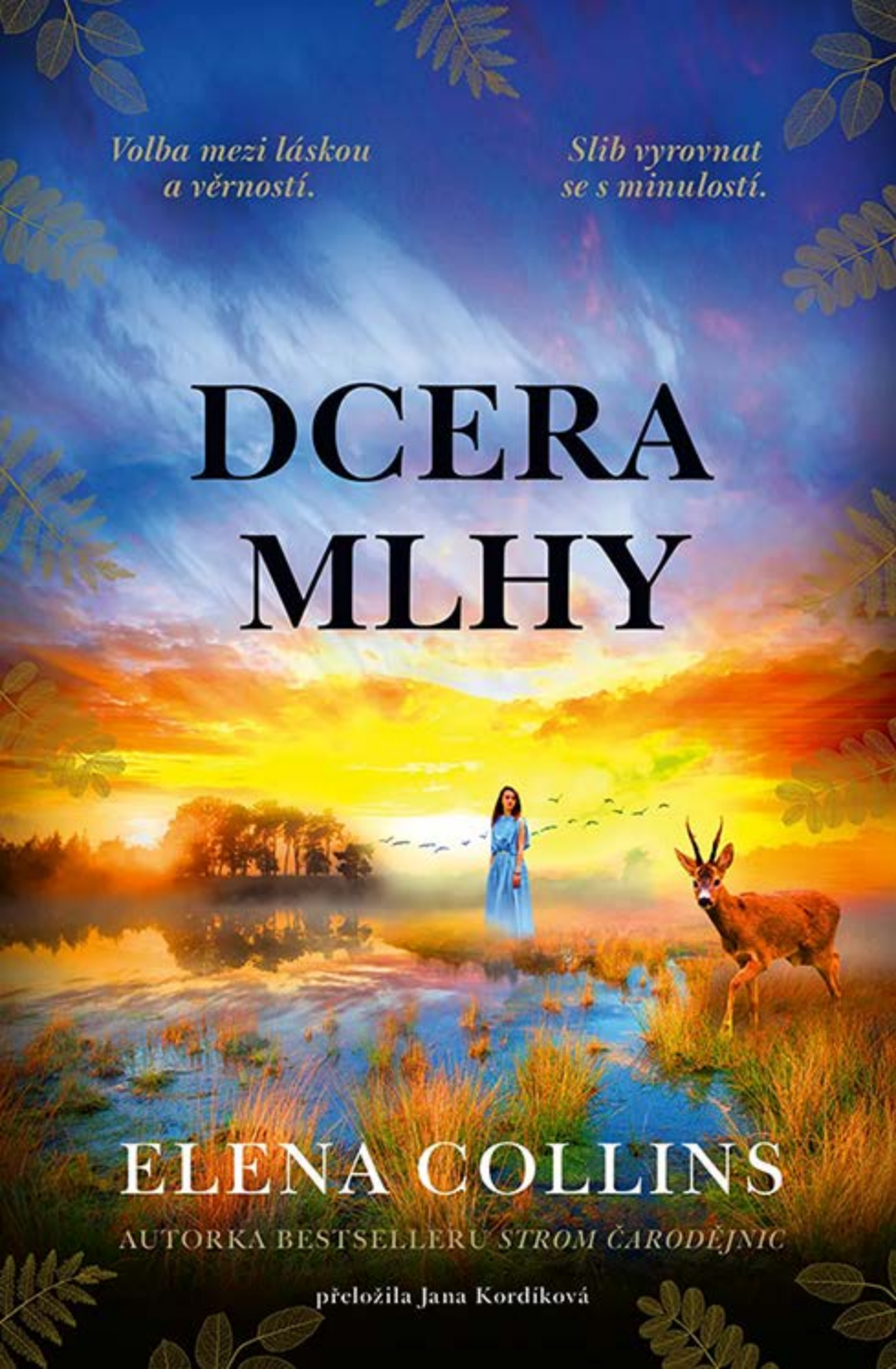

*Volba mezi láskou
a věrností.*

*Slib vyrovnat
se s minulostí.*

DCERA MLHY

ELENA COLLINS

AUTORKA BESTSELLERU *STROM ČARODĚJNIC*

přeložila Jana Kordiková

**DCERA
MLHY**

Copyright © Judy Leigh, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kordíková, 2026

Cover © Alice Moore Design, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7370-1 (pdf)

ELENA COLLINS

DCERA MLHY

přeložila Jana Kordíková

Velkému G a úžasné cestě...

ŘÍMSKÁ BRITÁNIE (rok 60 n. l.)

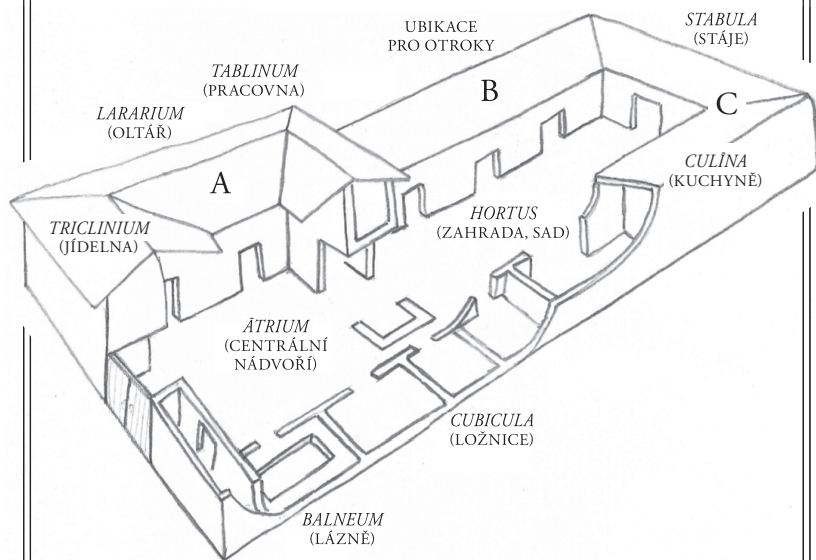

ŘÍMSKÁ VILLA

Domus (dům)

PRŮŘEZ

A *PARS URBANA*
(PANSKÁ ČÁST DOMU)

B *PARS RUSTICA*
(ČÁST DOMU PRO OTROKY)

C *PARS FRUCTUARIA*
(UŽITNÉ PROSTORY)

PROLOG

Norwich, 2006

Ve chvíli, kdy jí hlava dopadla na podlahu, se něco jednou provždy změnilo. Vteřiny plynuly. Nějakou dobu trvalo, než Hanna znovu otevřela oči, a když to udělala, nedokázala si vybavit, co přesně se stalo. Před očima se jí promítl život, který nepoznávala, ale už ji nikdy neopustí.

Stála v řadě v tělocvičně a čekala, až přijde čas na její vystoupení. Ramena měla uvolněná, ruce svěšené podél těla, bradu zvednutou. V černém dresu vypadala stejně jako všechny ostatní třináctileté soutěžící. Byla štíhlá, svalnatá, s vlasy úhledně vyčesanými dozadu. Jednalo se o přebor východní Anglie; tři nejlepší se za odměnu zúčastní londýnského finále. Hanna zavřela oči a soustředila se. Byla připravená – tvrdě trénovala, každý pohyb dováděla k dokonalosti.

Autoritativní hlas vyhlásil jméno gymnastky před ní, dívky s hustými kudrnatými vlasy. Ta na chvilku zaváhala, ale pak sprintem vyrazila k malé trampolíně a přemetem na ni dopadla. Svou sestavu zahájila dokonale provedeným skokem s rukama i nohama nataženými před sebe, vzápětí přidala roznožku, následoval bezchybný skok s dopadem na záda a pak i na břicho.

Hanna musela uznat, že je dobrá, že to je kvalitní soupeřka. Dívala se, jak dívka vyskočila o něco výše, každé salto dokonale dotočila a pak dopadla s mírně pokrčenýma nohama a vzpaženýma rukama. Hanna se nadechla. Když si udrží koncentraci a klid, když podá svůj nejlepší výkon, tak by ji mohla porazit.

Dobře věděla, že se na ni z druhé strany tělocvičny dívá matka. Seděla tam na lavičce s rukama nervózně položenýma v klíně a čekala. Stephanie Framptonová ji vozila po gymnastických soutěžích po celé východní Anglii i dále. Od Hanniných sedmi let byla rozvedená a jiné děti neměla, tudíž se matčin život točil výhradně kolem její dcery. Soustředily se na tréninky, správnou stravu, oddanost sportu. Jejich život běžel v dokonalém rytmu vyučování, tréninků a soutěží. Hanna se však na matku nepodívala. Musela se totiž plně soustředit na to, co dělá.

Pak někdo odměřeným hlasem zavolal její jméno: „Hanna Framptonová.“

Vteřinu počkala, ovládla a zpomalila dech a rozběhla se.

Neměla tušení, jak se to vlastně seběhlo. V jeden okamžik skákala na trampolínu, ale pak jí uklouzla noha nebo ji možná špatně položila, tím si nebyla jistá. Trampolína se převrátila dozadu a Hanně se zapletl kotník do provazů. Její tělo se zkroutilo a spadlo. Hlavou narazila do podlahy.

Čas utíkal. Hanna netušila, jak dlouho byla v bezvědomí. Bezvládně tam ležela. Ale zdálo se jí, že vstala a vstoupila do snu. Něco se změnilo – byla někde jinde, na místě, které nikdy předtím nenavštívila. Ale přesto jí její okolí, otevřený prostor i vlhká tráva pod nohama, připadalo zvláště povědomé.

Hanna se rozhlédla: stála ve vesničce – shluku zakouřených chatrčí, u nichž byla přivázaná zvířata. A náhle to nebyla ona – stala se jinou dívkou. Měla jiné oblečení, vypadalo jako dlouhá tunika, nosila bronzové šperky a měla rozpuštěné vlasy. Za sebou viděla povědomé lidi, ale působili vyděšeně. Obličeje měli zkřivené šokem; rozzlobená ústa cosi varovně křičela – přes pole se k ní blížila armáda. Pak se jí v hlavě ozval hluk, změt řevu, křiku a řinčení kovu.

Chvilku cítila, jak se jí nohy boří do měkké hlíny, a potom jí muž, u kterého poznala, že mu může důvěřovat, vrazil do ruky meč a něco křičel zvláštním jazykem. Hanna okamžitě porozuměla tomu, co jí chce říct: aby se držela u něj, že ji bude chránit. Oslovil ji jiným jménem, ne tím jejím. Ona se celá třásla, bála se a neposlouchala. Za chvilku běžela v davu prchajících vesničanů. Vrhla se po ní muž v ocelové zbroji a Hanně se sevřelo srdce. Rozběhla se na druhou stranu a vyhnula se vojákově se štítem, který na ni cenil zuby. Pak se náhle objevil mladý voják, vrhl se k ní a popadl ji za paži.

Zamihotala se jí oční víčka, a když Hanna promluvila, měla sucho v ústech. Její rty se pomalu pohybovaly a slyšela svůj vlastní hlas, ale ta slova byla nějak nesrozumitelná. „*Dwek... bwe... Eceni...*“

Hanna se podívala nahoru. Nad sebou měla obličej, které se jí točily před očima, zatímco ležela na podlaze tělocvičny.

„*Eceni...*“ Ucítila, jak jí zadní část hlavy sevřela bodavá bolest, a pak znovu zavřela oči.

Později Hanna seděla v šatně s matkou, která ji držela za ruku. Přes dres už měla navlečené tepláky a přes ramena přehozenou mikinu, aby jí bylo příjemně teplo. Připadala si zmatená. „Mami?“

Matka se tvářila vystrašeně. „Uklouzla ti noha. Nejsou na tobě vidět žádné známky úrazu. Ale na chvilku jsi ztratila vědomí.“

„Nic si nepamatuju.“ V Hanně zůstal zvláštní pocit, měla rozjitřené emoce a vnímala, že se v ní odehrála obrovská změna.

„Něco jsi říkala, ale nedávalo to smysl. A zřejmě jsi pořád ještě v šoku. Určitě jsi v pořádku, Hanno, ale radši bych tě vzala na pohotovost, aby všechno zkontrolovali.“

Hanna si položila ruku na hlavu. „Nejsem si jistá, kde jsem...“ Vybavila si hřmot bitvy, vojáky se zvednutými meči, kteří se k ní hnali. Vůni trávy, na niž dopadla.

„Rozhodně bychom tě měly vzít k lékařům.“

Hanna se postavila na roztřesené nohy. „Byla jsem někde jinde... snažila jsem se utéct.“

Hannina matka se konejšivě usmála. „Pojedeme domů a cestou se zastavíme v nemocnici, ano?“

Hanna se na chvíli ani nepohnula. Slovo domov se pro ni totiž stalo nějak obtížně pochopitelným pojmem. Zнала název vesnice, ve které bydlela, Little Rymer, jen kousek od King's Lynnu, i přesnou adresu jejich domu – Mawkin Close 32, ale domov to pro ni nebyl. Zavřela oči a viděla pole, mlžný opar a otevřené nebe. V nozdrách cítila, že něco hoří, viděla zakouřenou chatrč a kotlík na vaření nad ohništěm. Pohnula rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Pak jí matka dala paži pod tu její, podepřela ji a vedla ke dveřím. Nesla i její sportovní tašku. Hanna necítila, že by se teniskami dotýkala dřevěné podlahy, její nohy jako by se pohybovaly ze své vlastní vůle. V hlavě dál slyšela hukot, lidský křik, stísněný pocit, proto zavrtěla hlavou, aby zjistila, jestli ten zvuk přestane. Ovšem nejhorší byly ty bouřlivé emoce, které se v ní zmítaly – úzkost, neklid, pocit, že by se měla pokusit o útěk a bojovat o život, místo aby svou matku následovala do auta, kde se od ní nechala připoutat do sedadla, položila si hlavu na opěrku, zavřela oči a poslouchala ten zmatek ve své hlavě.

Matka na ni volala: „Hanno? Hanno, slyšíš mě?“

„Promiň,“ zamumlala Hanna. Bylo zvláštní, že se pořád ještě považovala za tu dívku ze svého snu. Všimla si ustaraného výrazu v matčiných očích a snažila se odpovédět. „Jsem v pořádku.“ Hanna se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Opravdu.“

„Stavíme se na pohotovosti. Chci se ujistit, že ti nic není. Ko-neckonců máme příští měsíc další soutěž a já chci, abys tam závodila, jen když budeš zdravá. Byl to pořádný pád. Všechny jsi nás vyděsila. To se ti vůbec nepodobá, Hanno. Říkám si, jestli na tebe něco neleze. Byla jsem si jistá, že dneska vyhraješ. Tolik ses na to nadřela. Všichni říkali...“

Hanna neposlouchala, ale vnímala, že matka zní zklamaně. Znovu zavřela oči. Ve fantazii se jí objevil obrázek náctileté dívky, která vypadala jako ona, ale nebyla ona. Měla na sobě jasně barevnou vlněnou tuniku, kolem krku bronzový nákrčník torques – to

slovo znala, i když ho nikdy předtím neslyšela. Vlasy měla rozpuštěné a rozčuchané a pohybovala se svobodněji a nezkrotněji. Byla Hanna, ale byla i někdo jiný, někdo v zoufalé situaci. Ta dívka běžela, ale Hanna si nebyla jistá, jestli před někým utíká, nebo někoho naopak pronásleduje. Cítila tolik silných emocí, jako by se jí to všechno dělo právě teď – prudce jí bušilo srdce, svíral ji strach, tělem jí proudila hrůza z toho, že ji někdo pronásleduje, a leknutí, když ji popadl za paži, přehodil si ji přes široká ramena a ona mohla jen sledovat, jak se jí všechno točí před očima.

I když její matka dál mluvila, Hanna ji nevnímala. Byla v autě, matka zastavila, hlasitě na ni mluvila, pak vyskočila z auta a tahala ji za paži. Šly podél bílé budovy, za níž stála cihlová nemocnice, a do čekárny, kde Hanna zírala na prázdné zdi.

Čas plynul, ale jí se v hlavě dál opakovaly hlasy. Stále ještě viděla, jak se lidé vrhají kupředu, ozývaly se nárazy, křik, jekot, další lidé padali. Vzápětí se objevila žena v bílém plášti, která na ni promluvila, a Hanna jí odpovídala. Ústa se jí pohybovala, žena jí svítila do očí a pak něco řešila s Hanninou matkou. Všechno to bylo hrozně mlhavé, jako by se Hanna ještě neprobrala.

A pak byla znovu v autě a dívala se na ruce. Ramena ji bolela, jako by na nich měla položené těžké břemeno.

Její matka nadhodila: „Tak to dobře dopadlo. Vypadá to, že jde jen o lehký otřes mozku. Nic, co by nám mělo dělat starosti, ale radši na tebe budu dohlížet, jak říkála paní doktorka...“

Hanna přikývla. Chtěla, aby už matčin neodbytný hlas utíchl. V její hlavě se toho dělo tolik, že nebyla schopná odpovědět.

Pak se jí matka jemně dotkla na tváři, čímž jí projevovala svou náklonnost a starost. Nakonec řekla: „Měla bys sis odpočinout. Doktorka říkala, že bys měla nějakou dobu ležet. Dostaneme tě domů, zlatíčko. Když se pořádně prospíš, bude ti lépe.“

Hanna si povzdechla a zamumlala jediné slovo. Ale její matka se pletla. Spánek nic nevyřešil. Od té chvíle totiž začaly její sny.

A pak už nikdy nic nebylo stejné jako dřív.

Byl to den jako každý jiný, nad icenskou vesnicí se rozpínalo zářivé nebe. Z malých chatrčí spirálovitě stoupal kouř z hořícího dřeva, vesničané měli spoustu práce s péčí o úrodu a dobytek. Brea právě žila své třinácté léto. V jejich chatrči pomáhala své matce Cartimandui s tkaním. Hrubá látka se pak měla nabarvit na modro a ušijí z ní novou tuniku pro otce, Esica. Byla nadšená z toho, že ji vyrábí, Brea totiž měla otce hrozně ráda a věděla, že až mu ji předá, tak ji obejmě, zvedne ji do vzduchu a bude se zpoza svých hustých vousů hlasitě smát.

Teď byl otec venku na slunci a vyráběl meč; byl to ten nejlepší kovář a kovotepec v celé vesnici. Brea se vymluvila, aby mohla vyjít ven ze zakouřeného domku a na čerstvém vzduchu ho pozorovat při práci. Moc se jí líbilo, s jakou zručností pracuje s kovem. Bude to skvělý meč s kvalitním jílcem. Brea doufala, že ho vyrábí pro ni – bylo jí třináct a už se mečem uměla ohánět stejně dobře jako ostatní, tak si zasloužila mít vlastní.

Zamračila se, když si vzpomněla na hovory, které po večerech slýchala kolem ohně. Brea tak úplně nechápala, o čem dospělí mluví, ale všichni se shodovali v tom, že icenský král Antedios dělá dobře, když je vůči Římanům podezřívavý. Tito podivní nájezdníci dorazili před lety i se svým císařem Claudiem. Tito lidé o věcech přemýšleli jinak, přišli z velké dálky, měli vlastní jazyk i zvyky, budovali si vlastní sídla. Otec tvrdil, že chtějí všechno změnit, vzít jim tradice. Jejich icenský král jim nevěřil: nechtěl s nimi obchodovat a neměl v úmyslu vyhovět jejich nedávným požadavkům, aby zahodili zbraně. Esico do sebe s odhodlaným výrazem nalil medovinu ochucenou tužebníkem – musí vyrábět více zbraní, aby byli připraveni, až se stane nevyhnutelné: až Římané přijdou do vesnic ve zbroji a s meči, oni, Icenové, budou chránit své rodiny a domovy.

Brea znovu pomyslela na otcova slova, když se zadívala na roviny v dálce. Několik lidí tam pracovalo na poli, sklízeli zelí na večerní polévku. K večeři bude i kuře, což je Breino nejoblíbenější jídlo.

Pak k jejím uším dolehl hlas její matky, která ji volala zpátky do práce. V chatrči bylo třeba připravit zeleninu.

Brea na ni vesele zavolala: „Už běžím.“

Vstala, protáhla si štíhlé končetiny a pak cosi upoutalo její pozornost. Na slunci se něco zablesklo, jakýsi kousek kovu. Dívala se ke vzdálenému lesíku za poli a uviděla, jak se k nim blíží skupina mužů ve čtvercové formaci. Bree chvíli trvalo, než jí vše došlo, a pak zalapala po dechu. Vzápětí ji nohy donesly k otci, trásla mu paží a ukazovala. Viděla, jak se otci mění výraz obličeje a kulí oči. Pak zvedl meč a hlasitě varoval ostatní rodiny.

V podstatě okamžitě se rozpoutal shon – Icenové se dali do pohybu a připravovali se k boji. Rychle zaháněli děti do chatrčí a pak si ženy i muži vzali meče, hole a další předměty vhodné k obraně vesnice.

Brea sledovala římské vojáky, jak se blíží po poli; zpočátku byli na obzoru a působili menší, pak už byly viditelné i podrobnosti: jejich pevná formace, jako by z mnoha mužů bylo složené jediné tělo, jejich kroky měly stejný rytmus. Obličeje jim lemovaly bronzové přilby, řada za řadou neproniknutelných masek, a každý muž v ruce držel lesklý červeno-žlutý štít. Vojáci byli čím dál větší, jako obři, a Brea je omráčeně sledovala. Icenští muži a ženy křičeli na poplach. Pak jí otec vrazil do ruky meč a řekl: „Drž se u mě, Breo, budu tě chránit.“

Její matka se tyčila po jejím druhém boku, těžce oddychovala, svírala meč a modlila se k božské bojovnici Andred. Brea postřehla divoký pohled v matčiných očích: měla v nich hněv a strach. Kolem nich se shromáždili další Icenové z jejich vesnice. Začali dupat nohama – bojovníci se připravovali na boj. Brea dělala to samé, cenila zuby a mhouřila oči.

Následoval obrovský řev a řinčení kovů. Brea vyrazila dopředu, hulákala z plných plic a dupala po rozbahněné hlíně. Ozýval se drsný křik, nárazy mečů na brnění, hrozivá zadunění, když k zemi spadlo nějaké tělo. O chvíli později ji někdo srazil na zem a chytil za paži, pak si ji přehodil přes široká ramena a ona viděla, jak se pod ní točí země. Bouchla se do hlavy, což ji na chvíli omráčilo.

Mladý voják ji vzal do náručí, byla jeho kořist. Křičel na ni nějakým divným jazykem. Vrhla se na něj a snažila se ho kopat a kousat. On ji neurvale hodil na zem a odvrátil se, jako by pro něj neměla vůbec žádný význam. Vedle ní se choulili další příslušníci jejího kmene: muži, ženy, děti; obklopovali je vojáci, kteří na ně mířili meči, hlídali je a nutili je vstát. Teď už z nich byli zajatci, římsí otroci.

A pak už nikdy nic nebylo stejné jako dřív.

1

Současnost

Hanna stála u vchodu na mezinárodní letiště Kanton Paj-jün, na zádech měla těžký batoh a u nohou objemný kufr. Posunula se dopředu, aby se podívala na obrazovku s přílety a odlety. Po čtyřech letech učení na mezinárodní škole jí vypršela smlouva a ona potřebovala změnu: vracela se domů do Little Rymeru v Norfolku.

Nad její hlavou se ozvalo hlášení, nosový hlas sděloval nové informace o odletech: cestující se měli přesunout ke gatu šestnáct. Do pohybu se dala spousta spěchajících lidí, ozvalo se štěbetání, ale Hanna cítila klid. Během pobytu v Číně se hlasy v její hlavě ztišily a i její sny byly čím dál méně časté. Míhající se obrazy, které byly nedílnou součástí její puberty, univerzitních studií i následujícího zaměstnání učitelky jazyků na střední škole v Thetfordu, už také téměř úplně přestaly. Přijmout práci v Kantonu byl dobrý nápad. Byla to fascinující a vyčerpávající zkušenost, ale teď v téměř třiceti letech byla Hanna připravená na změnu. Sice neměla tušení, co bude dělat, ale na rozhodnutí bude mít dost času. Má úspory. Možná by se mohla vrátit do školy a dodělat si magisterský titul. Nebo by mohla pracovat jako servírka někde v kavárně v King's Lynnu a na chvíli se spokojit s klidným životem. Když se doma tolik věcí mění, bude potřebovat nějakou pravidelnost.

Matčina svatba se měla konat za tři týdny. A ona se s matčíným snoubencem ještě ani nepotkala. Jmenoval se Patrick Palmer. Hanna nedokázala ovládnout široký úsměv. Její matka si vezme *farmáře* Palmera, jemuž kousek od Little Rymeru patří obrovská farma s hektary orné půdy a spoustami anglických sedlových prasat.

Hannině matce už táhlo na šedesát. Od Hannina odjezdu z Anglie samotu nesnášela úplně dobře. Zpočátku si připadala osamělá a skoro každý den jí psala, ale nakonec se od Hanny nechala přesvědčit, stáhla si seznamovací aplikaci a začala se potkávat s novými lidmi. A pak téměř na prahu svého domu potkala svou životní lásku. Ve videohovorech mluvila prakticky jenom o přípravách na svatbu, jak na farmě peče jablečné koláče a jak přesvědčuje slepice, aby snášely. Její matka si zasloužila trochu štěstí. S Hanniným otcem se rozvedli už před dvaceti lety a od té doby se naplno věnovala Hanně.

Hanna smutně vzpomínala na to, jak se její otec soustředil výhradně na svou kariéru. Jako kapitánovi v námořnictvu mu na rodinu moc času nezbyvalo. Posílal jí peníze a čas od času ji navštěvoval, ale žil v Bangkoku s novou ženou a dcerou. Teď už s Hannou téměř nebyli v kontaktu. Zato matka při ní stála úplně pokaždé. Stephanie Framptonová s ní sdílela vášeň pro gymnastiku, a když s ní Hanna ve třinácti skončila, tak se rychle přizpůsobila její posedlosti učením jazyků, i když ona sama francouzsky, německy ani španělsky neuměla ani slovíčko. Když Hanna získala titul na Východoanglické univerzitě, matka na ni byla neskutečně hrdá. Během Hannina dospívání se téměř neustále upozadovala, ale pak před dvěma lety potkala Patricka Palmera. Hanna už se těšila, až ho pozná blíž – když se zdravili při videohovoru, zjistila jen to, že vypadal mile a bodře a ochraňovavě svou nastávající objímal kolem ramen.

Hanniny oči přelétly k informační tabuli. Letadlo na Heathrow by mělo startovat za dvě hodiny, takže tam dorazí zítra pozdě v noci. S matkou má sraz na nádraží a pak pojedou na farmu Bramble Wood, kde pro ni budou mít místo, dokud to bude potřebovat.

Hanna vyrazila. Chystala se odbavit, projít bezpečnostní kontrolou a pak si koupit kávu a chvilku si odpočinout. Vracet se domů bylo příjemné. Začínala nová kapitola jejího života a ona už se nemohla dočkat, až se do ní pustí.

O dvě hodiny později se Hanna usadila k okénku letadla a natáhla si nohy. Projela si rukou krátké světlé vlasy a přemýšlela, co si asi o jejím novém účesu bude myslet máma. Matka jí vlasy vždy moc ráda kartáčovala, zaplétala je do copů nebo stahovala do culíků. Tenhle krátký účes byl ale úhledný a slušel jí. Byl praktický, jednoduchý, roztomilý a taky trochu přidržený. Což se jí líbilo.

Hanna se dívala oknem a přemýšlela, jaký film si má pustit. Zavřela oči a představovala si, jak dorazí do Little Rymeru. Přemýšlela, jestli se to tam za ty čtyři roky hodně změnilo. Matka se jí během posledního hovoru zmínila, že se tam objevila spousta nových domů – drahých z červených cihel a se štěrkovými příjezdovými cestami –, a poznamenala, že nemá tušení, kde lidi ty peníze berou. Hanna se nedokázala ubránit úsměvu – matka se z řadového domku se třemi pokoji přestěhovala na obrovskou farmu se sedmi ložnicemi kousek od vesnice. A její svatba bude velkolepá, na výdaje nikdo hledět nebude. Hanna už se na ni těšila.

Cítila, že se někdo posadil vedle ní. Sedačka lehce klesla pod váhou dalšího těla. Hanna dál měla zavřené oči a vtom se jí v mysli mihl obraz vyděšené dívky běžící přes bažinatou zem. A už tam zase byla, svírala meč, vyhýbala se vojákům, všude kolem ní se ozýval bitevní lomoz a ji přepadly sílící pocity paniky a potřeba najít bezpečí.

Hanna otevřela oči a nadechla se. Po příjezdu do Číny už ty sny a vzpomínky mívala mnohem vzácněji. Ale ve chvíli, kdy se posadila do letadla domů, se ten obraz okamžitě vrátil.

Otočila se a uviděla, že se na ni dívá drobná žena. Měla tmavé, šedivějící vlasy a ve světlém kabátě se zdála velmi maličká; na obličeji měla náznak záhadného úsměvu. Hanna nedokázala odhadnout její věk – měla sice hladkou pleť, ale z očí jí

vyzařovaly klid a moudrost. Mohlo jí být čtyřicet i sedmdesát, šlo to těžko poznat.

Ženin pohled byl velmi přímý. „Vracíte se domů?“

„Ano.“ Hanna netušila, jak jí má odpovědět.

„Mám syna v Londýně, v Soho. Patří mu tam restaurace. Zen Café. Slyšela jste o ní?“

„Neslyšela.“

„Jmenuju se Sung Jüe. Moje jméno znamená měsíc.“ Žena naklonila hlavu na stranu. „Jak mám říkat vám?“

„Hanna.“ Hanna neměla náladu na konverzaci.

„*Hana* je jméno, které se vyskytuje v mnoha kulturách. Pro mě znamená květina,“ poznamenala tiše Jüe. „Je to pro vás vhodné jméno, jako ta modrá květina, která každé jaro kvete v anglických lesích.“

„Hyacintovec?“ Hanna přemýšlela, jestli má říct něco zdvořilého, vytáhnout knihu a začít si číst. Nechtěla být hrubá, ale neměla náladu na rozhovor se spolucestující, která ji zahнала do kouta. Jüe zřejmě vycítila její rozplození.

„Cesta na Heathrow bude trvat hodně hodin. Jsem ráda za vaši společnost. Bude to sice dlouhá cesta, ale zajímavá,“ prohlásila. „Podobně jako váš život.“ Pak zavřela oči – přesně ve chvíli, kdy měla Hanninu plnou pozornost.

Jüe několik minut meditovala, zatímco se letadlo řítilo po ranveji a pak se vzneslo do vzduchu. Hanna měla plnou hlavu myšlenek o tom, co jí Jüe řekla o jejím životě a cestě. Přesvědčovala se, že to je jenom konverzační obrat, který by kdokoli mohl říct o komkoli jiném. Pak si však vzpomněla na Jüeyiny pronikavé oči a na moudrost, jež se za nimi skrývala. Dívala se z okénka na zmenšující se domy a políčka. Nato se uvolnila, zavřela oči a zdál se jí sen...

Hanna byla v budově se sloupy, vysokými bílými sloupy se složitou výzdobou. Byl to chrám, svatyně – cítila kadidlo a jakousi další sladkou vůni. Svírala ji nervozita, tráslý se jí ruce; měla silný pocit, že je někde, kde být nemá. A pak uviděla proč. Řada mužů zvedala kusy železovce nebo pazourku a stavěla schody a podlahy.

Při práci je jiní muži drsnými hlasy popoháněli a šlehali je bičem, a když se dělníci zastavili, aby si trochu vydechli, kopali je do břicha. Hanna hledala někoho, koho měla ráda, někoho, koho znala celý život, a zesílily v ní pocity osamělosti a ztráty.

Těžkou vůni kadidla nahradilo něco silnějšího, pach hoření a destrukce. Viděla, jak šlehají oranžové plameny, a slyšela sílící křik. Lidé byli uvěznění a jejich hlasy k ní doléhaly spolu s kouřem.

Hanna otevřela oči a zjistila, že se na ni znovu dívá Jüe.

„Něco se vám zdálo?“

Hanna přikývla.

„A máte takové sny už dlouho?“

„Některé ano.“ Hannu ta otázka ohromila, ale hledala ta správná slova. „Když jsem pracovala v Kantonu, tak na chvílku přestaly, ale teď už jsou zase zpátky.“

„Vracíte se domů, na místo, kde začaly.“

Hanna znovu přikývla a přemýšlela, jak je možné, že toho Jüe ví tolik. Pak prohlásila: „Nevím, proč se mi zdají. Ale jako bych se v nich ocitla někde jinde – a byla někdo jiný.“

„Ty víze začaly, když jste je k sobě pustila. A přestanou, až najdete, co musíte najít.“

„A co to má být?“ zeptala se Hanna automaticky.

„Jste ve spojení s někým, kdo je v říši stínů.“ Jüe se tvářila vážně, ale jinak na její tváři nebyly znát žádné emoce, jako by Hanně říkala něco naprosto normálního.

Hanna se otrásla. „Co to má znamenat?“

„Někdo hledá stejně jako vy. Odešla už dávno, ale nenašla klid. A teď nenajdete klid ani vy, dokud se to úplně nevyřeší.“

Hanna se objala. Jüčina slova ji zneklidnila. „A co mám vyřešit?“

„To zjistíte, až nastane vhodný čas. Do té doby zůstanete spojené.“

Hanna slyšela zoufalství ve svém vlastním hlase. „A kdo to je?“

Jüe jí na to nic neodpověděla.

Hanna si nebyla jistá, jestli ji vůbec slyšela. Napadlo ji, že by se mohla zeptat znovu. Místo toho ale řekla: „Co mám dělat?“

Tentokrát se Jüe usmála. „To vám dá vědět ona.“ Pak se odvrátila a zadívala do prostoru před sebou.

Hanna usoudila, že Jüe už nechce, aby se jí dál vyptávala, ale stejně si nemohla pomoci. „Proč já? Proč se ty sny zdají zrovna mně? Jako – jde snad o nějakou reinkarnaci? Jsem to já v minulém životě? Ty sny jsou velmi živé, takže by to tak mohlo být. Nebo mě pronásleduje duch? Často jsem o tom přemýšlela.“

„Máte tolik otázek, Hanno, ale moje odpověď je prostá.“ Jüe si dala ruce na uši. „Musíte být trpělivá. Postupem času vše pochopíte.“

Hanna stiskla rty k sobě, aby ovládla potřebu dál se vyptávat. Nechtěla být nezdvořilá, ale potřebovala se dozvědět víc.

Zírala z okénka na slunce prosvítající okraji mraků, na rozlehlou oblohu. Dělo se tolik věcí, které lidi nedokázali nijak vysvětlit. Její vracející se sny byly s největší pravděpodobností způsobené tím úrazem na trampolíně, který nějak spustil novou mozkovou aktivitu, zvýšil její představivost. Přesně o to určitě šlo, jen o příliš bujnou fantazii.

Své matce o těch snech samozřejmě nikdy neřekla. Po počátečním zklamání, že se Hanna rozhodla s gymnastikou skončit, Stephanie našla potěšení v tom, že se z její dcery stala nadšená lingvistka. Ráda s ní plánovala cesty do zahraničí, výměnné pobyty, další jazykové lekce. Hanně připadalo zbytečné ji rozrušovat. Matce by tím jen přidělávala starosti a navíc neměla tušení, jak by jí ty podivné změny, které se jí děly, vysvětlila.

Hanně ztěžkla víčka. Náhle cítila obrovskou únavu a nohy měla jako z olova. Brzy ji znovu přemohl spánek, ale tentokrát se jí nic nezdálo. Za jejíma očima se po azurové obloze proháněly nadýchané mráčky, jako by to byli chundelatí beránci. A ona spokojeně spala.

Když se probudila, seděl vedle ní muž ve středním věku a upíjel čaj. Cítila zatuchlou vůni tvídu z jeho saka a lehký náznak vody po holení.

Hannu to naprosto zmátlo. „Kde je Jüe?“

Muž zakroutil hlavou a upravil si brýle s výraznými obroučkami, čímž vyjádřil, že mu její otázka přijde hloupá. „Kdo?“

„Ta žena, která seděla vedle mě.“

„Aha.“ Muž mávl rukou. „Seděla na špatném sedadle. Nesnáším místa v zadní části letadla. Oznámil jsem letušce, že jsem si zarezervoval tohle místo, tak si na něm také trvám.“

„Aha...“ Už nemělo smysl, aby Hanna v této konverzaci pokračovala. Jüe zmizela a s ní i příležitost položit jí další otázky. Teď už se spokojí s knihou.

Podle vůně, která jí pronikala do nosu, poznala, že se brzy bude podávat jídlo. Pak si pustí film. Což jí obojí trochu zkrátí dlouhou chvíli.

Hanna rozhovor s Jüe rychle vyhnala z mysli. Brzy už bude doma.

2

Cesta letadlem byla únavná. Hanna spala jen útržkovitě, ale když vlakem z nádraží King's Cross vyrazila do King's Lynnu, začala být plná nadšení. Za necelé dvě hodiny bude stát na nástupišti v Little Rymeru a objímat svou mámu. Hanna seděla v drncajícím vlaku a měla plnou hlavu otázek o svém novém životě. Jak se doma bude cítit? Po každodenním čínském shonu v malé norfolské vesničce hodně zpomalí, ale to by mohlo být celkem příjemné. Našetřila si: může si klidně dopřát pár měsíců, aby si plány do budoucna důkladně promyslela. Mohla by znovu začít jezdit na kole – silnice tu byly rovné, tak klidně může jezdit až do King's Lynnu a najít si tam nějakou brigádu, než si rozmyslí, co by mohla dělat pak. Byl teprve srpen, takže si klidně může prostudovat i magisterské studijní obory na Východoanglické univerzitě v Norwichi. Nebo by mohla pomoci své matce s novými povinnostmi manželky farmáře. Mohly by se o úkoly podělit, uklízet dům, krmit slepice. Možná tam mají i koně, se kterým by se mohla spřátelit – byla si jistá, že jí matka tvrdila, že na farmě jeden nebo dva jsou. Představa, že by se mohla každé ráno projet na kobylice s mírnou povahou, ji více než lákala.

Hanna se dívala z okna na rovnou krajinu kolem a vnímala ko-nejšívě klapání vlaku. Slunce zapadalo a nad mokřady se zvedala mlha. Od zavlažovacích kanálů plných vody se odráželo světlo, obklopovaly je rozlehlé louky, nad oschlou trávou se vznášely stíny. Už se nemohla dočkat, až znovu uvidí matku. Vždycky si byly blízké a rozuměly si spolu. Stephanie Framptonová si zřejmě uvědomovala, že není pokaždé nutné Hannina rozhodnutí nějak sáhodlouze rozebírat, a Hanna byla za matčino klidné přijetí více než vděčná. Když Hanna odjížděla učit do Kantonu, matce se v očích leskly slzy, ale objímala ji a špitála jí povzbudivá slova.

Vlak se došoural na malé venkovské nádraží, které bylo tmavé a opuštěné; koleje a východ osvětlovalo jen pár slabých lamp. Little Rymer by měl být další zastávka. Hanna si trochu vyčítala, že o těch živých a opakujících se snech matce nikdy neřekla, Stephaniinu ostřížímu zraku však zřejmě neuniklo, že občas špatně spala.

Vlak znovu vyrazil. Hanna už se nemohla dočkat, až uvidí matčin úsměv. Přemýšlela, v jakém asi teď matka jezdí autě, když je zasnoubená s Patrickem Palmerem. Jaké auto bývá obvyklé pro farmářské ženy? Ten starý modrý citroën už určitě něčím nahradila. Stephanie se úplně změnil život. Svatba bude na začátku září. Hanna měla velkou radost, že s ní bude moct probírat plány, že se stane součástí nové rodiny a bude se těšit z matčina štěstí. Za celou tu dobu, kdy byla v Číně, matku navštívila jenom jednou a najednou jí to připadalo jako hrozně dávno. Už se nemohla dočkat.

Hanna se rozhlížela po vagoně. Už tu zbylo jen pár osamělých cestujících rozesetých po celém vagonu. Jedna žena tiše telefonovala; další něco psala na notebooku. Muž s vestičkou na proužkované košili pochrupoval s otevřenou pusou. Hanna cítila, jak vlak začíná zpomalovat – vjížděl na nádraží v Little Rymeru. Nedokázala ovládnout ten euforický pocit, který se jí šířil hrudníkem, to šťastné očekávání, nával energie. Vstala a uvědomila si, jak ji bolí nohy – od chvíle, kdy včera nastoupila na letadlo, pořád jenom seděla. Přehodila si kabelku přes rameno, na druhé

si dala batoh a zvedla kufr. Vlak zpomalil a pak zastavil. Hanna vyšla na čerstvý noční norfolkský vzduch.

Vlak pokračoval směrem do King's Lynnu a ona se rozhlížela po starém nádraží. To místo bylo úplně prázdné. Osvětlovalo ho jediné světlo ze slabé lampy. Už byla noc a Hanna ve vzduchu cítila jakousi sladkou vůni, zřejmě zimolez. Cihlové nádraží bylo špinavé. Všude bylo zavřeno, u pokladny i v čekárně. Nad dveřmi s visacím zámkem visela cedule s nápisem „Serenityina kavárna“ ozdobeným lotosovým květem. V pološeru se v každém rohu držely stíny a i kolejiště se naplnilo tmou.

Hanna vlekla svá zavazadla k můstku a stoupala po schodech. Jediný zvuk byla kolečka jejího kufru rachtající po zemi. Nad hlavou jí na tmavé obloze visel srpek měsíce. Začala po schůdkách scházet k východu a pozorně se dívala na silnici před sebou, jestli tam nečeká auto. Žádné tam nebylo.

Pak Hanna zahlédla malý pohyb ženy sedící na vzdálené lavičce s hlavou nakloněnou dopředu. Už bylo po desáté – žádné další vlaky jet neměly. Podívala se pozorněji. Žena byla mladá a na sobě měla tenké šaty, ruce měla položené na kolenou. Ve tmě šlo jen těžko poznat barvu jejích vlasů, ale leskly se, takže asi byly světlé. Hanna si pomyslela, že jí v chladném nočním vzduchu určitě musí být zima – i když bylo léto, vzduch z mokřadů byl plný vlhkosti. Mladá žena vypadala posmutněle, možná se pohádala s rodiči nebo rozešla s přítelem. Obklopovala ji atmosféra silné osamělosti. Hanna přemýšlela, jestli nemá nějaké potíže nebo není bez domova. Mohla by za ní zajít a zeptat se, jestli nepotřebuje někam odvézt. Mámě by to určitě nevadilo.

Když se dostala na poslední schod, upoutal její pozornost zvuk motoru. Za bránou prudce zabočila jasná světla. Přijíždělo velké hranaté auto a pak se zastavilo. Hanna se znovu podívala na lavičku a doufala, že se ta žena nevydala ke kolejím, ale ona zmizela.

Hannu náhle přepadla únava, tak otevřela branku směrem k velkému range roveru a pak zahlédla usměvavý obličej za otevírajícím se okénkem. Matka na ni vesele zavolala: „Vzala jsem to největší auto. Říkala jsem si, že to bude nejvhodnější odvoz

pro všechna tvoje zavazadla. Paddy má spoustu práce s papírováním, tak jsem přijela sama.“

Pak Stephanie vyklouzla z auta a Hanna se ocitla v jejím náručí, vdechovala její květinovou vůni, na tváři cítila hedvábnou měkkost jejích vlasů a pevně ji objímala.

Matka ji od sebe odtáhla. „Vypadáš dobře. Ale co ty krátké vlasy, Hanno? Nemůžu tomu uvěřit. Tvoje dlouhé vlasy jsem měla tak ráda.“ Oči Stephanie Framptonové se na chvíli zamžily, ale pak se v nich rychle objevil úsměv. „Ale sluší ti to. Ráda tě vidím.“

Hanna svou matku znovu objala a uvědomovala si, že žena v jejím náručí je o něco štíhlejší, má světlejší vlasy a úplně jiný styl oblečení – měla na sobě farmářskou bundu z voskovaného plátna, džíny a pestrý květinový šátek. Její oblečení bylo sportovně elegantní a nahradilo střízlivé sukně a blůzy, které nosila předtím.

Hanna promluvila do matčiných vlasů. „Ráda tě vidím, mami.“ Pak si na něco vzpomněla. „Neviděla jsi cestou sem dívku? Byla na nádraží úplně sama...“

„Ne, ne, nikdo kolem mě nešel.“ Stephanie chytila rukojeť jejího kufru. „Tak pojď, dovezeme tě domů. Jedla jsi? Nechala jsem ti trochu quiche, co jsme měli. Paddy quiche nesnáší, že je jedí yuppies. Ale já mu říkám, že teď už přece žádní jupíci nejsou – Paddy zůstal vězet v osmdesátkách. On má rád pořádná farmářská jídla se spoustou sacharidů, brambory a koláče – ale já mu musím hlídat štíhlou linii! Nutím ho jíst i těstoviny, protože nejsou tak těžké – se zdravým pestem nebo linguine s houbami. To je ideální kompromis, pár zdravých sacharidů a spousta chuti...“

Hanna zírala na matku, jak nakládá její kufr do range roveru; byla plná energie, její pohyby byly velmi účelné. Už teď se z ní stala praktická farmářova žena. Hanna s úsměvem přemýšlela, jestli už i stahuje králíky, než je dá na pekáč.

Stephanie ji poplácala po tváři a pobídla ji, aby nastoupila do auta. „Dovezeme tě domů, zlato. Farma Bramble Wood bude tvůj domov, dokud budeš potřebovat střechu nad hlavou. A Paddy už se nemůže dočkat, až tě pozná. Oliver je samozřejmě pryč – vrátí se až po víkendu.“

„Oliver?“ Hanna věděla, že Patrick Palmer má syna, ale zapoměla, že taky bydlí na farmě.

„Teď už většinu těžké práce dělá on a pracuje neskutečně dlouho. Ne že by se teda Paddy někdy chtěl farmaření vzdát. Je mu sedmašedesát, ale když se na něj podíváš, tak bys to neřekla. Ale Oliver farmu jednou převezme. Abby ji chtít nebude, i když je starší – ne že by Paddy byl nějaký sexista, to vůbec, ale Abby žije v Austrálii. Nepřijede ani na svatbu. Tamní životní styl se jí náramně zamlouvá. Přes den dělá kadeřnici, po večerech chodí na večírky u bazénu. Ne, to Ollie je ten rozumnější.“

Hanna nastoupila na místo spolujezdce, motor naskočil a ona si vybavila všechny informace získané během videohovorů. „Oliver je Paddyho syn... a Abby je jeho dcera z Melbourne...“

Matka přikývla. „Abby je pětatřicet a žije s Australanem jménem Holden. Ollie není ženatý, kdysi už málem byl, ale pak se to všechno pokazilo. Žije v domku za hlavní budovou farmy. Moc se s ním ale neuvidíš. Pořád pracuje. Paddy mu říkal, aby si vzal na pár dní volno, tak jel na prodloužený víkend do Cambridge na nějaký ekologický kongres. Je to taková ta akce o ochraně přírody. Ollie je úplný ekologický aktivista, snaží se farmu zmodernizovat.“

Hanna zavřela oči a vnímala matčino švitoření. Moc hezky se poslouchalo, jak se ponořila do nového života, ale Hanna byla unavená. Cesta byla náročná. A najednou měla pocit, že se před ní rozkládá další nová cesta. Zívla. „Mami, jestli by ti to nevadilo, tak bych Patricka – Paddyho – jen krátce pozdravila a pak si hned půjdu lehnout. Jsem úplně hotová.“ Zírala oknem na otevřenou farmářskou krajinu zakrytou tmou a nízkou mlhou.

„Jasně že musíš být úplně vyřízená,“ souhlasila Stephanie. „Vždyť jsi sem dorazila až z Číny. Doufám, že si tady zvykneš, Hanno. Život tu samozřejmě plyne mnohem pomaleji. Ale na farmě je každý den úplně jiný. A všechno se mění podle ročních období. Orba a sklizeň a pak tu taky jsou všechna ta prasata...“

Hanna si opřela hlavu o sklo okna, a zatímco auto poskakovalo po cestě, těžkla jí víčka. Poslouchala konejšivou intonaci

matčina hlasu, když jí vyprávěla o svatebních šatech, které si objednala, a o nápadech, co by si Hanna mohla vzít na obřad na sebe – půjdou si spolu koupit něco hezkého. Hostina se bude konat v hotelu Sprowston Manor v Little Rymeru a bude úplně úžasná. Na hostinu budou mít pětadvacet hostů, spousta dalších si pak přijde zatancovat...

Hanna spokojeně zabrumlala: „To zní skvěle, mami.“ A pak usnula.

O hodinu později, poté co všichni byli samý úsměv, několikrát si potřásla rukou s Paddym a vypila šálek vařícího čaje, odmítla pomoc se zavazadly, odnesla si je do svého pokoje sama. Usnula téměř okamžitě, ve své nové posteli pod péřovou přikrývkou a obklopená čistou žlutou tapetou. Upadla do snů, jako by se zabořila do polštáře.

Právě stála v sekci pro služebnictvo antické budovy. Budova byla postavená ze dřeva a kamení a měla taškovou střechu, sekce pro služebnictvo byl široký prostor s přístupem do mnoha částí domu: na nádvoří, do lázní, skladů, tělocvičen, sadů a zahrad. Měla na sobě jiné oblečení, ale cítila, že jí patří.

Vešla do velké jídelny s mozaikovou podlahou, kde ji k sobě přivolal muž v dlouhém rouchu. Byl starý a měl bílou bradku; sice se netvářil nijak nelaskavě, ale neměl její plnou důvěru – měl totiž velkou moc. Přišla k němu a on na ni promluvil latinsky, ale Hanna mu rozuměla. *Volo te epistolam accipere*. Chci, abys doručila vzkaz.

Pak Hanna pospíchala starým městem a kolem řeky. Na jedné straně stál chrám – světlá budova s vysokými schody a velkolepými sloupy. Vdechovala vůni kadidla; někdo byl právě uvnitř a modlil se. V hrudníku se jí ozvala tísnivá bolest, stará úzkost. Pak zaslechla švihnutí biče a podívala se do obličeje vysokého muže, kterého poznávala. Jmenoval se Marcus Rubrius Memnon a jí bylo okamžitě jasné, že mu ani trochu nevěří. Žil na jakém-si cvičišti a Hanna dobře věděla, že musí zajít dovnitř. Odvážně se mu podívala do očí a on se na ni zašklebil ústy, v nichž chyběla spousta zubů.

Pak se probudila, celá rozpálená a vyděšená, zírala do naprosté tmy a uvědomila si, že je na farmě Bramble Wood.

Ale srdce jí bušilo zběsilou rychlostí. Část její mysli zůstala v tom snu a bude jí chvilku trvat, než se znovu uklidní a uvědomí si, kým doopravdy je.

3

Camulodunum, 60 n. l.

Brea pracovala v *culině*, velké kuchyni v blízkosti ubikací pro služebnictvo, a připravovala svému pánovi snídani. Když teď zestárl, jeho chuť k jídlu se změnila z nenasytné do náročné a vybíravé. Publius Julius Silvanus si každé ráno žádal pšeničnou placku s datlemi a medem. Brea ji pak měla rozkrájet na malé kousky a donést mu ji do *triclinia*, kde ji Publius Julius bude jíst rukama, pomalu žvýkat a užívat si každé sousto. Říkal jí, že je jediná otrokyně, která placku umí udělat správně.

Tiše si broukala, protože ji její práce těšila, i když každý den musela čelit řadě těžkostí. Byla jediná Icenka ve *villě* plné řeckých a galských otroků. Ale byl tu i Addedomarus, který patřil k Trinovantům a pracoval v sadu a na zahradě. Často si s ním povídala, když ho potkala.

Brea ve *villě* pracovala už od třinácti a teď, když už jí bylo téměř šestadvacet, vypadala naprosto stejně jako ostatní otrokyně. Sebrali jí icenské oblečení, zkrátily divokou hřívu, nahradili pestrobarevné tuniky a silné pláště a zahodili všechny její šperky. Vlasy ji nutili nosit vyčesané nahoru a stejně jako ostatní na sobě měla jednoduchou světlou tuniku svázanou v pase. Musela chodit tiše s očima sklopenýma k zemi a doufat, že na sebe nepřitáhne pozornost. Jinak by tu člověk nepřežil – když byla malá, její otec Esico jí často říkal: „Teď jsou těžké časy. Římané jsou kousek od naší vesnice a obhlíží si náš majetek.“ A pak jí opakoval, že ať se stane, co se stane, jejím hlavním úkolem

je přežít. Brzy se naskytne další příležitost k boji, sama dobře pozná, kdy je vhodná doba na to ji využít. Bohyně Andred jí to pošeptá do ucha a ona bude připravená. Prozatím má vyčkávat, plnit povinnosti a držet jazyk za zuby. Ale vzpomínky na její matku, otce a vesnici, kde vyrůstala, v ní dál zůstávaly jako trvalá bolest. Při každém probuzení se jí po jejím kmeni stýskalo. Ale byla si jistá, že její rodina se jednou dá zase dohromady.

Zalévala placku lžící medu a tiše si prozpěvovala.

Někdo za ní prohlásil: „Máš dnes nějak veselou náladu, Breo. Před ostatními to musíš zakrýt – kdyby Galyna měla pocit, že jsme moc spokojené, přidělila by nám práci navíc.“

Brea se podívala na Daphne, domácí otrokyni, která byla příbližně stejně stará jako ona, měla tmavé vlasy a kostnatou postavu. Usmála se. „Právě jsem dokončila pánovu sladoučkou snídani. Takže bude mít celý den milou náladu.“

„Starý Alba Barba není náš největší problém,“ zanaříkala Daphne a použila pánovu přezdívku, kterou si vysloužil díky své bílé bradce. „Je to už starý kozel. Bohům díky za všechny vysloužilé vojáky v Camulodunu. Chtějí jen dřímat, popíjet víno a přidat si do lázně trochu oleje. Ti nám žádné problémy dělat nebudou. Větší pozor si musíme dávat na ty mladší.“

„Náš pán je spravedlivý,“ prohlásila Brea. Publius Julius s bílou bradkou a zarudlýma očima ke svým otrokům přistupoval s lehkým nezájmem, stačilo mu celý den odpočívat v lázni nebo spát. Být otrokem v jeho domě nebylo moc namáhavé, jen člověk musel dodržovat pravidla. O jeho dceři Julii však nic takového neplatilo. U ní bylo nejlepší tvrdě pracovat a vyhýbat se jakémukoli střetu.

Daphne švitořila. „Na tržišti jsem nedávno mluvila s jinou otrokyní a její paní ji každý den bije. Asi má prudkou povahu. Ke své nešťastné otrokyni se chová příšerně a nadává jí. A její manžel jenom přihlíží, jako by se vůbec nic nedělo. Tyhle ženské zřejmě náramně baví ztrpčovat otrokům život, ale někteří muži jsou ještě horší. Myslí si, že jejich otrokyně jsou... vždyť víš...“

ztišila hlas, „*meretrícēs*... prostitutky, které si můžou vzít, kdykoli se jim zachce. Tak bych tedy žít nechtěla.“

„Radši půjdu pánovi donést snídani.“ Brea o klepy dalších otrokyň obyčejně nemívala zájem. Věděla, že to může skončit tím, že je někdo zaslechne a dostanou výprask.

Daphne si vzala mísu. „Musím připravit rybu na večeři. Pár dnů tu bude jenom náš pán a je hrozně těžké ho přesvědčit, aby snědl víc než sousto. Kdyby nějaká zbyla, můžeme se o ni podělit. Ale pamatuj na má slova, brzy začne tvrdá práce. A já se na ni teda rozhodně netěším.“

„Copak, něco se děje?“ zajímala se Brea nejistě. „Čekáme snad hosty?“

Daphne se rozzářila a roztržitě odložila mísu, byla moc ráda, že jí může sdělit poslední novinky. „Pánův syn Marcellus je na cestě domů, takže bude hostina. Bohové mu přáli. Vypadá to, že pro Nerona získal malé království jakýchsi divokých Britonů. Upřímně řečeno netuším, co to všechno má znamenat. Ale nám otrokům to rozhodně k ničemu nebude – ať už Nero dostane cokoli, nechá si to pro sebe. Je to pěkný darebák. Říká se, že toho milého starého císaře Claudia nechala otrávit jeho žena Agrippina, aby vládu získal její syn Nero –“

„Jaké království?“ přerušila ji Brea.

„To nevím – prostě území patřící nějakému kmeni. Pro mě to nic neznamená.“ Daphne nalila vodu do džbánu. „Měla bych se pustit do práce. A pánova snídaneň nějak stydne – když mu ji odneseš hned, vyhneš se výprasku.“

Brea se ani nepohnula. Bušilo jí srdce. „Jaké království dobyl pánův syn?“

„Komu na tom záleží? Pořád bojuje s nějakými britonskými kmeny. Vždycky zaslechnu jen nějaké útržky informací z hovoru našeho pána, když mu nalévám víno. Marcellus se vrací a pak bude velká svatba. Jeho nevěsta dorazí až z Říma. Když bude její muž pryč, bude žít tady.“

„Vážně?“ Brea pořád ještě zoufale potřebovala zjistit jméno nově dobytého království. Ale Daphne si chtěla povídat o nové paní.

„Dceři Alba Barby se ta myšlenka vůbec nezamlouvá – paní Julia je bez sebe vzteky. Je dost zlá i bez toho, že s někým musí soupeřit o bratrovu pozornost. Ale bude se sem chtít dostat, kdykoli k tomu bude mít příležitost, aby tomu tady vládla. Bude chodit na hostiny se svým manželem, otcem a bratrem. Bude chtít jeho novou ženu poznat, aby odhalila její slabiny.“

Brea na chvilku posmutněla. „Pamatuju si první ženu pánova syna. Když při porodu zemřela, byla jsem z toho smutná.“

„To je už dávno. Muž se musí oženit znovu, zvláště když je to velitel římské legie. Už to odkládal dost dlouho – musí mu být třicet a potřebuje syna.“ Daphne do misky urovnala ovoce. „Zajímalo by mě, jaká asi bude ta nová paní. Nemůže být horší než Julia, protože větší zmiji jsem ještě nepoznala.“

Brea se podívala Daphne do očí, čímž ji beze slov vyzvala, aby se ztišila.

Do kuchyně vstoupila vysoká žena a s kamenným výrazem se rozhlížela. Brea s Daphne se okamžitě pustily do práce, Brea na placku přidala další med, Daphne začala kuchtat rybu. Galyna stáhla rty. „Doufám, že tady nedrbete.“

„My nikdy.“ Daphne pracovala s ještě větší pílí.

Galyna se obrátila na Breu. „Je třeba připravit zeleninu.“

Brea zvedla placku. „Já jdu osladit život našemu pánovi.“

„Dej za mě Bílé bradě pusu – a řekni mu, že k večeři bude mít dobroučku rybičku.“ Daphne se rozchechtala.

„Provedu.“ Brea už s úsměvem mířila pryč.

Galyna vzala z mísy dvě malé ryby a brblala. „Tohle už jsi měla mít dávno hotové, Daphne.“

Brea rychle utíkala ke schodům. Když se někde objevila Galyna, výprask na sebe nenechal dlouho čekat. Byla mnohem starší než ostatní otrokyně, tak se považovala za hlavní kuchyňskou otrokyni. Daphne byla hodná; nemyslela to zle. Breu vždy ochotně přijímala, i když Icenům tady lidé spíš nedůvěřovali. Brea dobře věděla proč.

Ona se totiž každý den modlila k Andred za svého otce a matku. Od římského útoku na jejich vesnici o nich neslyšela. Ale

každý den se tiše modlila k božské bojovnici a prosila ji, aby se s rodiči ještě mohla setkat. A jestli došlo na nejhorší a oba jsou mrtví, tak Brea Andred prosila, aby jí umožnila najít ty, kdo je zabili, a pak jejich ztracené životy pomstít. Prozatím byla otrokyně, ale vždycky to tak nebude. Hlavní povinnosti měla jako icenská dcera. A byla si jistá, že jednou dostane příležitost.

Dorazila do *triclinia*, kde Publius Julius polehával na pohovce a čekal na snídani. Podíval se jejím směrem.

„Ale, *ancillo*.“ Tak oslovoval všechny otrokyně, znamenalo to otrokyně, takže to úmyslně působilo neosobně. „Přinesla jsi mi placku? Doufám, že je plná medu.“

„Ano, je.“ Brea jídlo položila před něj na pohovku a otočila se k odchodu.

„*Ancillo*.“ Publius Julius mávl paží. „Ještě jsem tě nepropustil.“

Brea se otočila a sklopila oči k nohám.

I se sklopenou hlavou ho pozorovala, jak si do úst dal první kousek placky. Chvilku ji žvýkal a pak řekl: „Skutečně výtečné, bohyně Ceres budiž pochválena. V této úžasné placce se spojují dary země a plodnost polí. A ještě datle? Mně opravdu přeje štěstí.“

„Pane,“ začala tiše Brea. Chtěla se vrátit do *culíny*, aby Daphne pomohla připravovat další jídlo. Přemýšlela také o tom, že by ráda zašla ven, protože bylo krásně. Mohla by si najít nějakou záminku, proč jít do zahrad, a promluvit si s Addedomarem. Byl dobrý společník a rozuměli si. Na rozdíl od otroků, které sem přivezli z Říma, se do Camuloduna dostal stejně jako Brea, když napadli jeho vesnici. Vždycky říkal, že má velké štěstí, že ho neposlali stavět chrám božského Claudia, protože tamní tvrdá dřina by ho určitě jako spoustu dalších zabila. Brea měla podezření, že tam odvezli i jejího otce.

„*Ancillo*.“ Publius Julius přestal žvýkat a otřel si bradku do dlouhého rukávu své tuniky. Bree bylo jasné, že později bude muset prát další skvrnu. „Chci, abys odnesla zprávu do Camuloduna.“

„Dobře.“ Brea se z toho v duchu těšila. Získá tím totiž příležitost dostat se na chvilku z *villy*.

„Chci, abys sem pozvala hrnčíře Canipecta. Potřebuju, aby na svém kruhu vyrobil nové nádoby na velkou hostinu.“

„Udělám to.“ Brea si vzpomněla, co jí říkala Daphne.

„Můj syn, Marcellus, se bude ženit. Jeho žena sem za pár dnů dorazí z Říma. Znal jsem jejího otce Lucia Aurelia. Byl to dobrý muž, měl bystrou mysl a psal skvělou satiru.“ Podíval se na Breu, aniž by čekal, že ho pochopí. „Tak už běž, *ancillo*. Vyříd' Canipectovi, že ho chci vidět po obědě, tak ať zbytečně nemešká. Chci na synovu svatbu zajistit to nejlepší nádoby a i všechno ostatní musí mít tu nejlepší kvalitu.“ Publius Julius mávl rukou. „Tak na co čekáš, *ancillo*, běž už.“

„Už běžím,“ vyhrkla rychle Brea a s úsměvem pospíchala po mozaikové podlaze směrem k *ātriu*. Výprava do Camuloduna pro ni znamenala to největší přiblížení ke svobodě, jaké mohla zažít.

4

Brea Addedomara našla ve skupince otroků pracujících v *hortu*, zahradě chráněné zdmi, která přecházela do rozlehlého sadu, jak pečuje o okrasné rostliny. Poblíž kvetla třešeň a Brea nabrala hrst okvětních plátků a dala si je k nosu. „Krásně voní.“

„Paní Julia mě požádala, abych je sesbíral. Chce je usušit a pak si je dát do ložnic ve svém *domu*.“ Addedomarus byl vysoký a štíhlý. Tmavé vlasy měl oholené, ale začínaly mu dorůstat, takže měl hlavu plnou kratoučkových chloupků. „Prý jí je tam mám dopravit osobně. Že prý ji najdu v ložnici a mám přijet v den, kdy její manžel nebude doma.“ Zatvářil se nešťastně. „Myslím, že ráda využívá mladé otroky jako kočka myši.“

„Já slyšela, že Julia není ctihodná manželka.“ Brea mluvila tiše. „Neměla bych o tom mluvit, ale dělá mi starosti, že si vyhlédla zrovna tebe.“

„Já se taky bojím. Nechci s ní nic mít,“ souhlasil Addedomarus. „Její otec i manžel jsou velmi mocní. Jen si představ, co všechno by se mohlo stát.“

„Tak tam nesmíš jezdit, Adde,“ přesvědčovala ho Brea. „Máš přece moc práce. Pán by tě tam nepustil. Něco jí namluv.“

„Jak bych jí asi tak mohl něco namluvit? Ona mě považuje za kořist.“ Addedomaros si povzdychl. „Kdybych tak byl svobodný a mohl si vzít nějakou hodnou ženu. Měli bychom spolu úžasnou zahradu plnou ovoce a zeleniny – hrášku, pórku, okurek a artyčoků.“ Při té představě mu zazářily oči.

„Myslíš, že se jednou vykoupíš na svobodu? Nebo ti ji možná náš pán udělí zadarmo – ale pánové své otroky, dokud jsou naživu, moc často nepropouštějí. A Bílá brada klidně může žít ještě víc než deset let.“

„Na to pro mě jsem moc užitečný,“ poznamenal smutně Addedomaros. „A co ty, Breo? Ty taky někdy sníš o svobodě?“

„Jednou se na ni určitě dostanu.“ Brea svou ruku přesunula na bok, jako by tam měla meč. „Pojedu domů, ke svému kmeni, a budu hledat svou rodinu. Najdu naši vesnici, promluvím si s králem Prasutagem a vylíčím mu, co se stalo.“

„Prasutagus je mrtvý, ty jsi o tom neslyšela?“ prohlásil tiše Addedomaros. „Ve své poslední vůli nechal pokyny pro své následovníky – polovinu království mají získat jeho dvě dcery a polovinu Řím, aby si usmířil císaře. Právě tam byl pánův syn. Velel útoku na icenské území.“

Brea se přesunula blíž k němu. „Jak o tom víš?“

„Povídalo se to, ale tobě o tom říkat nechci, Breo. Bude lepší, když to nebudeš vědět, a pro svou vlastní bezpečnost už na to nemysli.“

„Královna Boudicca by si svou zemi vzít nenechala.“ Brea nedokázala ovládnout náhlý hněv, který v ní vzkypěl.

„Jen těžko by se mohla postavit římské armádě.“

Breina ruka svírala imaginární meč. „Ale polovina právoplatně patří královým dcerám.“

„Římané neuznávají, že by ženy mohly vlastnit půdu. Jsou jiní než my. Většina římských žen je majetkem svých otců nebo manželů. Zatímco další...“ Addedomaros se otrásl. „Vezmi si třeba Julii. Ta má spoustu milenců, chodí s nimi do amfiteátru a její muž pak ve společnosti vypadá jako bláhový stařec.“

„Adde, o tomhle bychom neměli mluvit – aby nás někdo neslyšel.“ Už takhle toho řekli až moc. Brea se rozhlédla a schválně změnila téma. „Zahrada je úplně nádherná. Díky tobě je z ní místo, kde by mohli žít bohové.“

„Nechceš se mnou jednou večer, až budeš mít všechno hotové, jít na procházku?“

„Málokdy končím před setměním.“ Brea se na něj laskavě usmála. „Ale až budu moct, přijdu. Tvoje společnost mi je vždy velmi příjemná.“

„Mohli bychom mluvit o budoucnosti...“ začal opatrně Adde-domaros.

„Tak na tu vůbec nemyslím,“ odpověděla mu upřímně Brea. „Teď už musím běžet. Musím doručit vzkaz.“ Ostatní otroci si všimli, že spolu mluví, tak by je jeden z nich mohl udat.

A za chvíli už Brea mířila do Camuloduna. Když pospíchala kolem chrámu božského Claudia, na chvíli se zastavila, aby se podívala na hladké alabastrové sloupy a vysoké kamenné schody. Pod střechou bylo cosi napsáno krásným písmem, ale neuměla číst. Zhluboka se nadechla a vzpomněla si, jak kolem chrámu mnohokrát procházela, když ho stavěli. Vždy se zastavila a poslouchala křik otroků, švihání bičem a drsný křik dozorců, kteří muže popoháněli, aby pracovali pilněji, zvedali kameny, stavěli sloupy.

Brea znovu přemýšlela o tom, jestli jeden z otroků náhodou nebyl její otec. Věřila tomu, že ho Římané také odvezli sem do Camuloduna, protože byl velmi silný. Určitě by si o něm mysleli, že jim bude užitečný. A zároveň snadno nahraditelný. Vždycky si všímala ohnutých zad těch mužů, plných jizev a ran; před chladem je chránila jen obyčejná bederní rouška. Nejradši by byla zavolala: „Otče!“, jenže tam určitě pracovala spousta otců. Poznala by Esica? A poznala by ho, kdyby ho potkala dnes? Rychle tu myšlenku zahнала; jednou se s otcem znovu sejde, i s matkou, tím si byla jistá.

Brea vyrazila dál k hrnčířské dílně, při tom minula malé divadlo a *lūdus gladiātōrius*, kde se cvičili gladiátoři. Brea ještě

nikdy neviděla gladiátory zápasit, ale už potkala jejich cvičitele, obrovitého muže jménem Marcus Rubrius, který své muže krmil ječmenem, fazolemi a sušeným ovocem. Nosil u sebe bič a amulet pro štěstí – sošku Minervy, římské bohyně moudrosti. Bree se vůbec nelíbilo, jak se na ni díval. I teď po ulici pospíchala co možná nejrychleji, aby na ni Marcus náhodou nepřišel pokřikovat chlápné řeči.

Brea došla až do hrnčířské dílny. Canipectus byl příjemný, klidně seděl u svého kruhu, spokojeně si pískal a jeho dlaně vyráběly dokonale hladké nádoby. Ráda ho pozorovala při práci, ale dnes mu musela předat důležitý vzkaz.

„Musíš dnes brzy odpoledne přijít za mým pánem Publiem Juliem Silvanem. Nutně si s tebou potřebuje promluvit.“

„Ano?“ Canipectus povytáhl obočí. „A víš, co mi chce? Bílá brada totiž běžně očekává, že všechno bude hotové dřív, než si vůbec stihnu očistit kruh.“

„Jeho syn se bude brzy ženit.“

„O tom nic nevím,“ zamračil se Canipectus. „A já obvykle vím o všem, co se tu děje. Musím říct, že jsi mě překvapila. Vždyť Marcellus Julius všechn svůj čas tráví na bitevním poli. K čemu potřebuje ženu?“ Pokrčil rameny. „Asi z obvyklého důvodu. Aby měl syny. Nějakého svého následovatele, aby mu před smrtí mohl všechno odkázat. Ale nečekal jsem, že se ještě někdy ožení, zvlášť po tom, co se stalo paní Claudii.“

Brea si ji pamatovala, byla to drobná žena, která působila tak křehce, jako by ji mohl odfouknout silnější vítr. „Prý sem za ním jede žena z Říma. Dcera přítele našeho pána.“

„Takže je to domluvené? Claudia s Marcellem se znali od dětství. Nedokážu si představit, jak by si ta nová žena mohla získat jeho náklonnost.“

„Možná bude mít dobrou povahu,“ prohlásila Brea s nadějí v hlase. „Příjemná paní by nám všem moc usnadnila život.“

„V tom případě by mohla snadno přijít k úhoně.“ Canipectus pokrčil rameny. „Nelepší by pro ni bylo, kdyby byla stejně sebestředná jako Julia. Pak by se obě bavily tím, že by se snažily